

Arrest

nr. 129 370 van 15 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 18 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DEBANDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende, bij aangetekend schrijven van 17 juni 2010, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 25 oktober 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk wordt verklaard.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 11 juni 2013 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 18 november 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.06.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[B.A.-A.] [...]

nationaliteit: Sierra Leone

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 25.10.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en)

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor [B.A.-A.] die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 10.06.2013 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.4. Op 11 juni 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing bevat de volgende motivering:

“In uitvoering van de beslissing van [W.C.], attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[B.A.-A.] [...], nationaliteit Sierra Leone

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ *2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene is niet erkend als vluchteling - beslissing Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 08.12.2010"*

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) enkel gericht is tegen de eerste bestreden beslissing en dat verzoeker geen enkel middel aanvoert dat duidelijk gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing ook om die reden onontvankelijk is.

3.1.2. De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en niet in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van deze wet. Verder moet worden benadrukt dat verweerder verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op 25 oktober 2010 ontvankelijk heeft verklaard en heeft beslist dat verzoeker in het bezit diende te worden gesteld van een attest van immatriculatie. Ingevolge de ongegrondverklaring van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf werd het hem verleende attest van immatriculatie ingehouden. De eventuele vernietiging van de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard zal ertoe leiden dat hij wordt teruggeplaatst in zijn vroegere toestand en dat hij dus opnieuw in het bezit dient te worden gesteld van een attest van immatriculatie. In dat geval kan niet gesteld worden dat verzoeker nog onder het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet valt en dat er op verweerder een verplichting zou rusten om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Aangezien verzoeker in zijn middel een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij gedwongen terugkeer aanvoert en dus verwijst naar de tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing kan verweerder ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat geen middel tegen de tweede bestreden beslissing werd aangevoerd.

De exceptie wordt verworpen.

3.2. Verweerder betwist voorts de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsverplichting en van artikel 3 van het EVRM.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“De bestreden beslissing werd als volgt gemotiveerd:

[...]

Er wordt vervolgens door verwerende partij een medisch attest toegevoegd waarin wordt vermeld:

“Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat bij deze 39- jarige man een coronaire verstopping werd vastgesteld, die met succes overbrugd werd. Betrokkene heeft huidig een volledig stabiele coronaire en cardiale toestand, elke behandeling werd gestopt, wel wordt er aangeraden voldoende lichaamsbeweging te handhaven, alsook een rookstop. Er waren geen hospitalisaties meer, noch acute opstoten. Hij zou zonder de minste twijfel terug kunnen keren naar zijn land van herkomst zonder een reëel risico te lopen op een mensonterende behandeling of op levensgevaar, zelfs onbehandeld. Er bestaat in dit concreet dossier geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling noch voor zijn leven of fysieke integriteit zelfs indien er [...] geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.”

Verwerende partij stelt dat verzoeker genezen is en dat hij terug kan naar Sierra Leone, zelfs onbehandeld.

Verzoeker is het hier niet mee eens. Verzoekers medische situatie is inderdaad verbeterd maar nog niet helemaal in orde. Verzoeker wordt nog steeds zeer regelmatig opgevolgd door een cardioloog en neemt nog verschillende medicatie.

De verschillende medische attesten vermelden sinds het begin dat hij regelmatig moet opgevolgd worden (“controle na zes maanden”) en dat hij medicatie moet nemen (meer bepaald Asaflow, Simvastatine, Lipanthylano).

In tegenstelling tot wat verwerende partij aanhaalt, wordt verzoeker dus wel nog behandeld. De motivering van verwerende partij dat elke behandeling werd gestopt is dan ook manifest onjuist. Verwerende partij schendt dan ook duidelijk de motiveringsplicht.

Bovendien steunt de motivering van verwerende partij dat 'hij zonder de minste twijfel terug kan keren naar zijn land van herkomst zonder reëel risico te lopen op een mensonterende behandeling of op levensgevaar, zelfs onbehandeld' op geen enkel element uit het administratief dossier. In het administratief dossier zijn namelijk medische attesten terug te vinden van 2009 tot vandaag waaruit blijkt dat de behandeling van verzoeker nooit stopgezet werd en waaruit blijkt dat hij nu nog steeds regelmatig opgevolgd wordt en medicatie krijg. Deze regelmatige opvolging toont aan dat verzoeker niet volledig hersteld is en dat er nog steeds een risico bestaat op herval. Verwerende partij kan dus niet zo maar stellen dat verzoeker zelfs onbehandeld naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder risico op een mensonterende behandeling of op levensgevaar. Verwerende partij moet de elementen van het dossier in overweging nemen en kan niet zo maar stellen dat verzoeker volledig genezen is (wat tegen het administratief dossier zelf pleit) ZONDER verzoeker te hebben onderzocht. Verwerende partij stelt haar conclusies in de plaats van die van de behandelende arts zonder dat zij verzoeker onderzocht heeft.

Verwerende partij haalt slechts enkele elementen uit de medische attesten, namelijk het feit dat verzoeker niet mag roken en moet sporten. Zij laat echter na de medicatie en de regelmatige cardiologische opvolging die duidelijk blijken uit de medische attesten, in overweging te nemen. Hierdoor handelt verwerende partij duidelijk onzorgvuldig. Dit zorgvuldigheidsbeginstel houdt in dat verwerende partij rekening moet houden met alle feitelijke en juridische elementen in het dossier en hierover moet motiveren. Het is duidelijk dat verwerende partij dit in casu niet gedaan heeft.

Verwerende partij had namelijk moeten nakijken of er voldoende goede cardiologen zijn in Sierra Leone die de medische situatie van verzoeker verder zouden kunnen opvolgen en of de medicatie die verzoeker thans neemt beschikbaar en toegankelijk is in Sierra Leone.

Verzoeker neemt onder andere medicatie die ervoor zorgt dat het vetgehalte in zijn bloed zijn aders niet blokkeert. Voor een persoon die cardiologische problemen kent of heeft gekend, is deze medicatie uiterst belangrijk aangezien zonder deze medicatie het risico op bloedklonters zeer hoog is. Een infarct kan hiervan het gevolg zijn. Derhalve is het duidelijk dat verzoeker een reëel risico loopt op overlijden indien hij naar Sierra Leone terug wordt gestuurd zonder daar toegang te hebben tot de medicatie.

Bovendien vermeldde dr. [M.] in het medisch verslag dat bij de aanvraag werd gevoegd in 2010 dat verzoeker niet terug kan naar Afrika omwille van de 'gevaarlijke hitte' (zie stuk nr. 2, p.4). Dit wordt bevestigd in een recent medisch attest van dr. [W.] (zie stuk nr. 3). De hitte heeft dus een invloed op de medische toestand van verzoeker. Ook hiermee hield verwerende partij totaal geen rekening mee, wat een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Uw Raad heeft eerder gesteld met betrekking tot de rechtspraak van het Europees Hof inzake artikel 3 EVRM dat ook de persoonlijke omstandigheden van de door ziekte getroffen persoon in acht moeten genomen worden gezien factoren die op zich genomen misschien geen schending uitmaken in combinatie met andere factoren wel een schending kunnen uitmaken:

"Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM meer betreft dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene, gezien zijn huidige gezondheidstoestand, fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Aldus motiveert het Hof in haar arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling heden zich niet in een kritiek of vergevorderd stadium bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst, en in mindere mate de toegankelijkheid ervan, alsook met betrekking tot de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst, indien dit vereist is en indien hierover gegevens bekend zijn. [...]" (RvV nr. 97 196 van 14 februari 2013).

Samenvattend kan dan ook gesteld worden dat verwerende partij zich tot een uiterst selectieve en onzorgvuldige lezing van haar stukken heeft beperkt. De ambtenaar-geneesheer heeft geen rekening gehouden met de actuele behandeling en opvolging. Als de ambtenaar-geneesheer meent dat verzoeker volledig genezen is dan moet er ook gemotiveerd worden waarom en op welke gegevens hij zich baseert. Hij kan niet zomaar conclusies trekken die de medische attesten duidelijk tegenspreken zonder hiervoor een onderzoek te voeren en een motivering te voorzien.

Er kan dan ook niet anders dan gesteld worden dat de bestreden beslissing alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur [...] onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Zonder toegang tot de behandeling en opvolging door specialisten zal de medische toestand van verzoeker verslechteren en is de kans op een hartinfarct zeer reëel. Een gedwongen terugkeer van verzoeker zou daarom ook een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaken, zoals bepaald door artikel 3 EVRM. Door op geen enkele wijze na te gaan of de behandeling wel toegankelijk of beschikbaar is in Sierra Leone schendt de bestreden beslissing artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Omwille van alle bovenstaande redenen dient het verzoek tot nietigverklaring dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

4.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de

motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. In de eerste bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoeker voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat bij verzoeker een coronaire verstopping werd vastgesteld die met succes werd overbrugd, dat verzoekers coronaire en cardiale toestand momenteel volledig stabiel is, dat elke behandeling werd gestopt en dat er na de doorgevoerde operatie geen hospitalisaties of acute opstoten meer waren. Er wordt tevens vermeld dat het handhaven van voldoende lichaamsbeweging en een rookstop aangeraden is. De ambtenaar-geneesheer concludeerde dat er wat betreft verzoeker geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, noch een risico voor zijn leven of fysieke integriteit bestaat zelfs indien er geen adequate behandeling voorhanden is in zijn land van herkomst. In de tweede bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet op basis van de vaststelling dat hij langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 van dezelfde wet bedoelde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. In de mate dat verzoeker de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwist voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit deze bepaling blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan worden toegestaan indien de aanvrager bewijst dat zijn leven of fysieke integriteit in gevaar zijn bij een terugkeer naar zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf of indien hij in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen omdat er geen adequate behandeling bestaat voor zijn gezondheidsprobleem in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Het komt enkel aan een door verweerder aangestelde arts toe om het al dan niet bestaan van dit reëel risico te beoordelen.

Verzoeker betoogt dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer op correcte gronden vaststelde dat zijn medische situatie is verbeterd doch dat zijn standpunt dat elke behandeling van de vastgestelde aandoening werd stopgezet onjuist is. In de aan de Raad voorgelegde stukken kan worden gelezen dat bij verzoeker een coronaire atheromatose werd vastgesteld die noopte tot een heelkundige ingreep (een drievoudige coronaire bypass) die op 14 januari 2010 werd uitgevoerd. Uit de medische attesten die nadien werden opgesteld blijkt dat de operatie geslaagd is en geen verdere ingrepen meer dienden te gebeuren. Verzoeker wijst er terecht op dat in de aangebrachte medische getuigschriften wordt aangegeven dat hem nog medicatie wordt voorgeschreven, maar toont hiermee niet aan dat de ambtenaar-geneesheer verkeerdelijk besloot dat de behandeling van de aangevoerde medische problematiek op zich werd beëindigd. Er blijkt namelijk niet dat de medicatie die verzoeker nog gebruikt er strikt genomen op gericht is om het in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aangevoerde medische probleem – dat hij zelf omschreef als een hartaandoening waardoor hij gedurende één jaar België niet mag verlaten – te behandelen. Dit probleem werd immers opgelost door een heelkundige ingreep. Verzoekers betoog dat hij ter preventie van nieuwe coronaire of cardiale problemen nog medicatie gebruikt doet geen afbreuk aan de correctheid van de door de controlearts gedane vaststellingen dat uit de medische attesten die door verzoeker werden voorgelegd kan worden afgeleid dat een chirurgische ingreep met succes werd uitgevoerd, dat er geen hospitalisaties of acute opstoten meer waren en dat verzoekers coronaire en cardiale toestand ondertussen stabiel is. Er blijkt ook niet dat de ambtenaar-geneesheer de preventieve behandeling die verzoeker volgt volledig uit het oog is verloren, aangezien hij in zijn advies uitdrukkelijk stelde dat verzoeker *“zelfs onbehandeld”* zonder twijfel kan terugkeren naar zijn land van herkomst zonder een reëel risico te lopen op een mensonterende behandeling of levensgevaar.

Ook door te poneren dat er een risico op herval bestaat weerlegt verzoeker de vaststelling niet dat hij actueel niet lijdt aan een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt in dit verband dat voormelde wetsbepaling, gezien het gebruik van de tegenwoordige tijd in de zinsnede *“lijdt aan een ziekte”* verweerder slechts verplicht tot het in aanmerking nemen van een actuele medische situatie. De ambtenaar-geneesheer dient dan ook niet nader in te gaan op de hypothese dat verzoeker, wiens cardiale situatie reeds jaren stabiel is, in de toekomst opnieuw gezondheidsproblemen zou kunnen krijgen.

Verzoeker stelt dat verwerende partij toch had moeten nagaan of er in Sierra Leone voldoende cardiologen zijn die zijn situatie kunnen opvolgen. Hij verliest hierbij uit het oog dat de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat geen interventie van cardiologen meer vereist was, aangezien een operatie succesvol werd uitgevoerd wat leidde tot de vaststelling van een stabiele cardiale toestand en dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet bepaalt dat de afwezigheid van artsen die medische verificaties kunnen doorvoeren op zich een reden kan vormen om een verblijfsmachtiging om medische redenen toe te staan.

De Raad wijst er daarnaast op dat wanneer een ambtenaar-geneesheer oordeelt dat het ontbreken van een bepaalde medische behandeling in het land van herkomst van een vreemdeling die verzoekt om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd op zich geen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat de betrokken vreemdeling hierdoor in dat land een reëel risico loopt in een situatie terecht te komen die kan worden beschouwd als een onmenselijk of vernederend hij uiteraard geen onderzoek meer dient te verrichten omtrent de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze behandeling.

Wat betreft de opmerking van verzoeker dat in het standaard medisch getuigschrift dat hij overmaakte wordt vermeld dat hij extreme koude en warmte dient te vermijden kan het volstaan op te merken dat verzoeker geen stukken bijbracht waaruit kan worden afgeleid dat het in zijn land van herkomst extreem koud of warm is, zodat niet blijkt dat zijn bewering dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening hield met de invloed die extreme temperaturen op zijn gezondheidssituatie kunnen hebben dienstig is. Het feit dat het voor een persoon, om gezondheidsredenen, aangewezen kan zijn om extreme temperaturen te vermijden impliceert trouwens enkel dat deze persoon zelf zijn gedrag aan dit gegeven dient aan te passen. Het betreft een situatie die verzoeker in wezen grotendeels zelf kan controleren (verwarmde/gekoelde ruimte opzoeken, beschutting zoeken op bepaalde uren van de dag of nacht, ...). Hij kan dus zelf instaan voor het vermijden van situaties die hij als risicovol beschouwt en het al dan niet beschikbaar zijn van een medische infrastructuur speelt in dit verband geen rol. Daarenboven moet worden opgemerkt dat in het medische attest van 13 april 2010 waarnaar verzoeker verwijst letterlijk staat "*kan gedurende 1 jaar niet naar Afrika a.g.v. de gevaarlijke hitte*". De termijn van één jaar waarnaar in dit attest, dat kort na verzoekers operatie werd opgesteld, werd verwezen was evenwel reeds verstreken op het ogenblik dat de eerste bestreden beslissing werd genomen en in het meest recente medische getuigschrift dat verzoeker aan verweerder overmaakte werden klimatologische omstandigheden niet meer vermeld als een risicofactor inzake verzoekers gezondheidstoestand. Er kan van de door verweerder aangestelde controlearts in casu dan ook niet kan worden verwacht dat hij hieromtrent nog specifieke overwegingen in zijn advies opnam.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

Wat de tweede bestreden beslissing betreft staat het niet ter discussie dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt te bewijzen dat deze termijn niet overschreden werd en verweerder hem, bijgevolg, overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten diende te betekenen, zodat ook wat deze beslissing betreft geen schending van de materiële motiveringsplicht blijkt.

4.2.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient erop te worden gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Gelet op voorgaande vaststellingen en nu geenszins blijkt dat er humanitaire redenen zijn zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM kan in voorliggende zaak niet worden besloten dat verweerder artikel 3 van het EVRM heeft geschonden door de bestreden beslissingen te nemen.

4.2.4. Aangezien verweerder de eerste bestreden beslissing nam op basis van een analyse die werd doorgevoerd door een door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer en niet aannemelijk wordt gemaakt dat deze enig in casu dienstig gegeven over het hoofd heeft gezien bij het opstellen van zijn advies kan ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden vastgesteld.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de ambtenaar-geneesheer hem aan geen enkel (lichamelijk) onderzoek heeft onderworpen kan het volstaan erop te wijzen dat artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een dergelijk onderzoek slechts dient te worden doorgevoerd indien de ambtenaar-geneesheer dit "*nodig*" acht en verzoeker niet aantoonde dat de ambtenaar-geneesheer verkeerdelijk oordeelde dat in casu geen onderzoek in de zin van voormelde wetsbepaling vereist was. De precieze medische situatie van verzoeker blijkt immers duidelijk uit de voorgelegde medische attesten en de ambtenaar-geneesheer stelt de aangevoerde medische problematiek ook niet in vraag.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK